

при сичкия страхъ отъ една еритичка; толкози бѣше обаяніето отъ тѣзи преестественна красота съединена съ чистотата на душата.

— Свѣтлѣйшій, рече Долора като видѣ герцока де Монтеяра прижълтѣлъ и растреперанъ при приближаваніето ѝ толкосъ гибелно ли е присѣтствието на една бѣжанка у васъ, щото да преобърне на печаль радостта която одушевява туй благородно събраніе?

Герцогътъ ѝ показа единъ столъ безъ да ѝ отговори; но и тя сѣднѣ мълчеливо. Тѣй са изминахъ нѣколко минути мълчителни и за свидѣтелитѣ на тѣзи сцена. Герцогъ де Монтеяръ като глѣдаше Долора въ туй положеніе осѣти голѣмо състраданіе къмъ прекрасната тѣзи дѣвица, толкози блѣскава преди малко, а сега толкози бѣдна и оставена, която бѣ облечена като простолюдна дѣщеря. Но великыйтъ инквизиторъ и герцогъ Медина Челли можахъ отъ прилижащата стая да чуватъ и да глѣдатъ какво ставаше. Щастіето и животътъ на единъ благороденъ Испанецъ зависеше съвършено отъ инквизиціята. Герцогътъ бѣ обладанъ отъ голѣмия този страхъ, който изиѣни естеството на народния характеръ толкози благороденъ, рыцарскый и чловѣченъ. Долора въ пытливы очи въ физиономіята на герцога и не са излѣга отъ ледяната онъзи студенна, отъ желѣзната онъзи маска, която са отказваше да издаде чувствата на душата.

«Баща ми е изгубенъ!» помисли тя...

При сичко туй, рѣшена на сичко, тя съ силата на волята си възпріе обыкновенната си бодрость, и като са подигнахъ отъ стола съ благородство и благопристойность пълны отъ привлекателность.

— Свѣтлѣйшій, рече тя като са обърни къмъ герцога де Монтеяра, виждамъ колко е мълчително за васъ присѣтствието ми, и не желаямъ да ви бѣдѣ причина за нѣкое зло,

НАРОДНА СЪБОРНА БИБЛИОТЕКА
 ПЛОВДИВЪ